

(המשך מעמוד 10)

המוקד לבית זה חייו בסכנה. מימין לשלט התנופה דגל שחור ומשמאל דגל אדום. מבט נוסף הבהיר לאנשי העירייה בדיוק את משמעותם של שני הצבעים. על גגה היצוק של הקומה השניה עמדו בשקט מר רחי האב, שלושת בניו וידידיהם. לידם נערמו ערמות של אבני-בניה, צמיגים טבולים בנפט וצינור גומי ארוך, שהתפתל אל תוך הבית, ממנו עלו אדי-המים הרוותחים על גבי הפי-רימוס. הפקחים נסוגו. אלי (22), בנו של מורחי, הידוע בכינוי אלי הדייג, מיהר אל בית-השחיטה הסמוך, הביא סיר מלא-דם, שפך אותו לאורך מפתח הבית. נראה מי יעז לעבור את הסימן הזה? צעק הבחור השחום אל עבר הפקחים, שהתכנסו להתיעץ צות. במרחק-מה מן הבית.

יד עץ הלב. הפקחים, שלא נשבעו מעו-לם לשפוך את דמם למען עירייתם, הזעיקו את המשטרה. שמואל מורחי בן 48 השת"מש בהזדמנות זו, עלה על ערמת לבנים, נאם בפני קהל המאות שהתכנס מכל רחבי הכרם. אמר הוא: "איפוא הייתם כולכם עד היום? למה לא אמרתם שאסור? כן, אני יודע. כל זה אתם עושים מפני שאני גר. אבל גם בתור גר נלחמתי יותר מהרבה מכם. דחקא אותי אתם רוצים לקחת קרובן ראי שון? הסתכלו מסביב, הראו לי בית אחד שנבנה עם רשיון. למה שתקתם עד היום? רוצחים." הגבר המקריח צרח במלוא ריאו-תיו, הגיף ידיו לכל הצדדים, עד שפתאום החזיר, לפת את לבו, צנח ארצה מחוסר-הכרה.

"רופא, רופא!" צעקו הצופים. רובם הח'לו רצים אל מכוניות הפקחים, ביקשו לעי-שות בהם שפטים. הנהגים, שראו את הבק-בוקים הראשונים מונפים לעברם, לא חיכו הרבה, הסיעו את מכוניותיהם כמטחוי-אבן מן ההמון שחזר אל הבית. הם חיכו להוראות. היה זה צעד מחוכם. בקרב ההמון החלו מספר צעירים לחלק הוראות מבעציות למאות הנאספים. הם נרגעו במקצת רק כא-שר התרחקו פקחי העירייה.

מתוך הבית עלה קול לילה. מורחי הורד למטה, הועבר לטיפולו של רופא שהוזעק למקום. בעמל רב הושבה אליו רוחו. בינתיים ציפו הפקחים לבוא המשטרה, המתינו במרחק מה מן הבית. אולם המש-טרה סרבה להתערב כל עוד לא הופר הסדר. לאחר כמה שעות התקבלה ההוראה לחזור. שולמית מורחי, אשת אברהם, השוטרת לשעבר, כינתה את הפרימוס שעליו רתח דוד עם מיס-חמים. "אולי כבר לא יבואו", אמרה בחיוך מריה, "אולם אם יבואו שוב, אכין להם מנה."

פעמיים עם נשק ביד. השבוע, לאי-חר שהסטאטיסטיקה המתוח נשאר, גולל שמו-אל מורחי, את תלאותיו בפני כתב העולם הזח:

סיפר הגר הדייג: "כעת כבר אינני יודע אם עשיתי טוב, אבל בגיל 15 התאהבתי בדת ישראל, עזבתי את משפחתי ואת דת האיסלאם והתגיירתי. פעמיים נתפסתי עם נשק על ידי האנגלים אבל הצלחתי להשי-

טת בקריאה ראשונה, נודע כביכול לתת הקלה לעדה המוסלמית בישראל. הוא אומר: "הממשלה החליטה לשחרר לעדות המוסלמיות המקומיות ביפו, רמלה, חיפה, עכו, נצרת ושפרעם, את נכסי הקדושות הנמצאים בערים אלה, לפי שיקול דעת של האפוטרופוס בלבד, השחרור יעשה לוועד נאמנים, שיכיל גם יהודים, ושיהיה גוף מבוקר על ידי מבקר המדינה."

אולם העוקץ האמיתי של החוק נמצא בסעיף 3 שלו האומר: "החליט האפוטרופוס לשחרר נכס מוקנה מנכסי הקדושות דתיים מוסלמיים, יעביר לוועד הנאמנים של המקום בו נמצא הנכס, כל זכות שהיתה לאדם באר-תו נכס, ערב הקנייתו לאפוטרופוס." פירושו של סעיף זה אומר כי האפוטרופוס פוס אינו נאמן של ההקדש, כפי שקבע בית-המשפט העליון, אלא בעל הנכסים. ברצונו הוא ישחררם, ברצונו הוא מותרם בידו. אם יועבר חוק זה בכנסת, יוכל האוצר להסתמך עליו כדי לבטל את דעת בית-המש-פט העליון, בטענה ששופטיו לא הבינו את פירושו החוק שחוקקת הכנסת, ולהחזיק כב-עלים בחסות החוק את נכסי ההקדש המוסלמי.

היתה זו דוגמא נוספת לדור-פרצופיות של המדיניות כלפי המיעוט הערבי. שעה שראש הממשלה כינס את הח'כים הערבים, הבטיח להם לשחרר את נכסי-ההקדש כפי שקבע בית-המשפט העליון, והתחזיק כב-לכנסת, בדרכי ערמה, חוק המבטיח את המשך המצב הקיים.

עדות

דגלים על הגג

השבוע הגיעו הדגל השחור והדגל האדום של ואדי סליב ללב תל-אביב. משך שעות מתוחות ניצבו זה לעומת זה שני מחנות צוויינים: פקחי עיריית תל-אביב, נתמכים בסעד משטרתי, וצעירי שכונת כרם-התימנים. קציני משטרת המחוז ידעו כי כל תנועה בלתי מחויבת עלולה להציף את העיר העב-רית הגדולה ביותר בישראל במהומות ער-תיות תריפות. בעוד שבואדי סליב היתה העילה להמומות אלה יריה שכוונה אל סבל שתוי, היתה העילה בתל-אביב בית המגור-רים של שמואל מורחי, דייג גר, שהתגורר מאז לידתו בכרם. הבית, שנבנה בחלקו ללא רשיון, עמד להיתרס בפקודת בית-הדין העירוני של עיריית תל-אביב.

ראשונים באו פקחי העירייה. מכונית אחר מכונית, עמוסות שוטרים עירוניים, הגיעו בסיסה, כבשו את הרחבה שלפני ביתו של מורחי. הם באו מצוידים בכל כלי-ההריסה, התכוננו לגשת למלאכת-יומם השגרתית. שער הבית היה נעול. ניתן היה לראות מבחוץ את קורות-העץ הכבדות, שתמכו את השער מבפנים. על הקומה השניה, שאותה עמדו להרוס, בהתאם לצו שבידם, נתלה שלט לבן גדול, שאיים באותיות שחורות: "אזהרה. כל

סיפות הזהב

במחקר אשר נערך בבית-הספר הגבוה לרפואה באוניברסיטת פיטסבורג שבארזה"ב, נמצא כי: — שמן תירס בעל הצבע הזהבה המכיל linoleates מקטין את אחוז הכולסטרול בדם וכתוצאה מכך מונע ומרפא מחלות לב.

יצהר

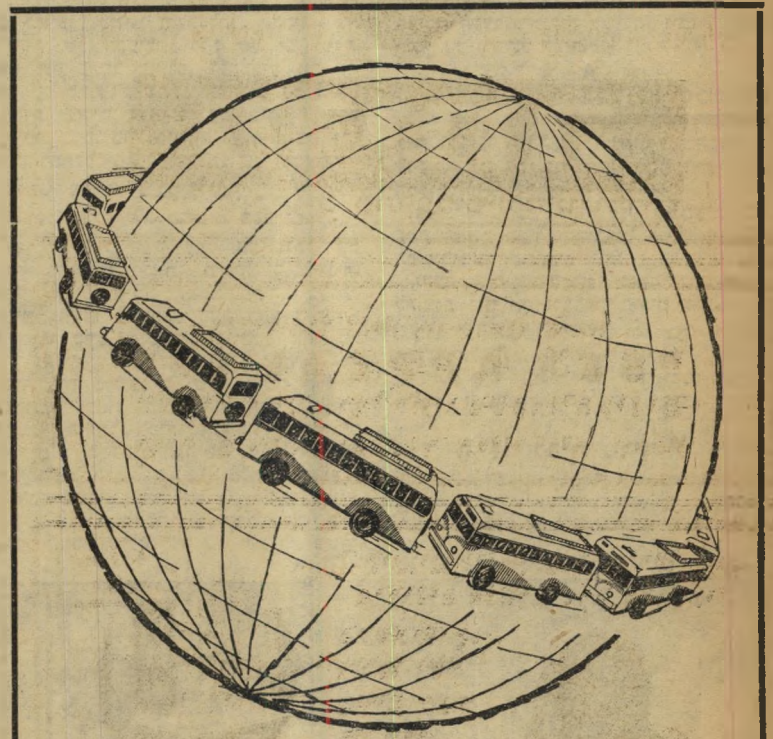
הנו בית החרושת היחידי בארץ המייצר שמן תירס דיאטטי, בעל התכונות הרפואיות השמורות בצבעו הזהבה הטבעי.

לבריאותך - שמן תירס דיאטטי הצבע הזהבה.

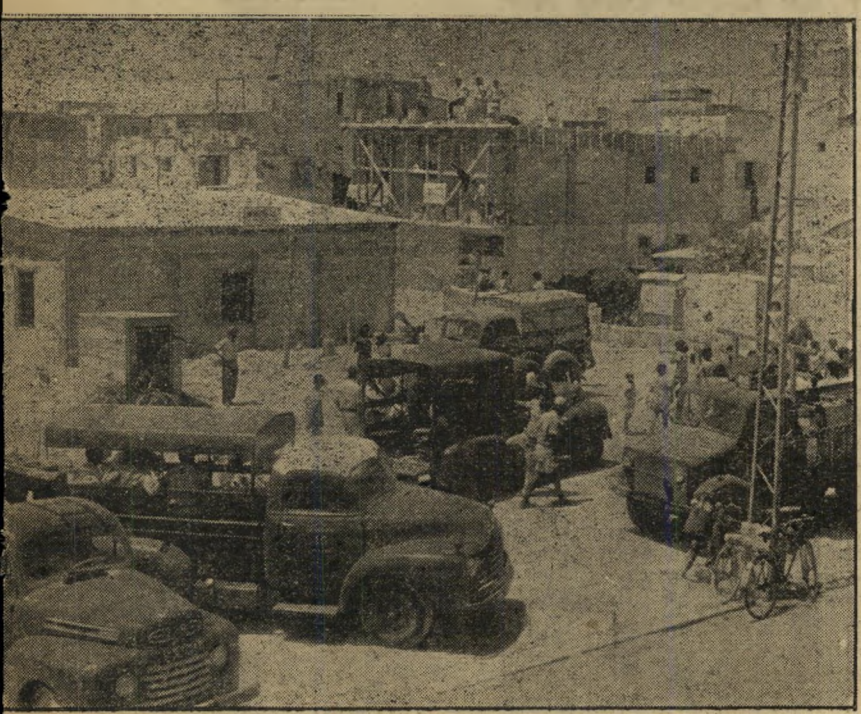
המדריך האנגלי של עיתונות ישראל מקור האינפורמציה של משרדי חפרוסם בחוץ-לארץ, הופיע זה עתה בהוצאת גרשון בן, תל-אביב, רחוב אלנובי 51

שתה תסט תקבל פרס

ארוק נקו הנסוה ...

4.000.000 פעמים ויותר יצאו מכוניות "אגד" לדרך בשנת 1958. אם נכפיל מספר זה בארכו של אוטובוס "טייגר" החדש והמשוכלל, המצוי בשרות "אגד", נקבל מספר העולה במידה ניכרת על אורך קו-המשוה. זוהי רק אחת הדוגמאות להיקף עבודתו של "אגד", במסגרת מאמציו להגיש לך את מיטב השרות.

מכוניות העירייה והמשטרה מול הבית הבלתי-רחוקי מים דותחיים על חפרים